

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/181/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110250552
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1110250552.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobkyne : U. Q. L., bytom Ú. X. Q., zastúpená Štefanom Mesárošom, bytom Údolná 4, Bratislava, proti žalovaným : 1./ I. T. Q., bytom Ú. X. Q., 2./ D. J. Q., bytom Ú. X. Q., obaja právne zastúpení LEX, advokátska kancelária, s.r.o. Májkova 3, Bratislava, IČO: 51 940 922 o zaplatenie 2.540,-€ s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1./ a 2./ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 19C/5/2011-311 zo dňa 28. novembra 2016 v spojení s opravným uznesením č.k. 19C/5/2011-347 zo dňa 30. januára 2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd zmenu žaloby zo dňa 9.1.2019 nepripúšťa.
Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 19C/5/2011-347 zo dňa 30. januára 2019 v napadnutých výrokoch I., III, IV. a V.. potvrdzuje.
Odvolanie žalovaných 1./, 2./ proti výroku II. odmieta.
Žalobkyňa má voči žalovaným 1./,2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, tak, že :
I. Žalovaní 1./ a 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 524,41 € za rok 2008 spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy vo výške 524,41 € od 08. 02. 2011 až do zaplatenia.
Žalovaní 1./ a 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 524,41 € za rok 2014 spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy vo výške 524,41 € od 05. 04. 2016 až do zaplatenia.
Žalovaní 1./ a 2./ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 524,41 € za rok 2015 spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy vo výške 524,41 € od 05. 04. 2016 až do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
II. Vo zvyšku súd žalobu zamietla.
III. Žalobkyňa má voči žalovanému 1./ a 2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 28 %.
IV. Štát má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania štátu v rozsahu 36 %.
V. Štát má voči žalovaným 1./ a 2./ nárok na náhrady trov štátu v rozsahu 64 %.

1.2. Rozhodnutie právne zdôvodnil § 137 ods. 1,2 ;§ 139 ods. 1,2 ; § 515 ods. 1; § 100 ods. 1 ;§ 101 ; § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Spornou otázkou bola výmera a neskôr aj okolnosť, či žalovaní užívajú pozemok nadrámeč ich spoluvlastníckeho podielu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že podľa geometrického plánu z apríla XXXX nezapísaného do evidencie KN žalovaní užívajú výmeru XXX L. (novovzniknutá parc. č. XXXX/XX) a žalobkyňa výmeru XXX L. (zmenšená parc. č. XXXX/X a XXXX/XX), t. j. celkový rozdiel je 39 m2, teda žalovaní užívajú pozemok o 19,5 m2 väčší ako je ich podiel v matematickom vyjadrení. Podľa geometrického plánu z februára 2013, ktorý neriešil parcelu č. XXXX/

XX o výmere 5 m² (z toho dôvodu riešená výmera XXX L. nezodpovedá celkovej výmere pozemku XXX L.) a tiež nezapísaného do evidencie KN skutkový stav nezodpovedá stavu evidovanému v KN, keď výmery parciel č. XXXX/XX a XXXX/XX zastavané rodinnými domami nie sú rovnaké a súčet ich výmer (98 + 100) je väčší ako udáva evidencia KN (95 + 95) Podľa tohto GP žalovaní užívajú parcely č. XXXX/XX a XXXX/X o výmere 98 + 361 = XXXm² a žalobkyňa užíva parcely č. XXXX/XX a XXXX/XX a XXXX/XX o výmere 5 + 100 + 329 = XXX L., t. j. celkový rozdiel je 25 m², resp. žalovaní užívajú pozemok o XX,X L. väčší ako je ich podiel v matematickom vyjadrení. Žalovaní nepreukázali existenciu Dohody o tom, že by žalobkyňa súhlasila s takýmto využívaním ich podielového spoluvlastníctva. Svedčí o tom korešpondencia strán v spore založená do spisu ako aj geometrický plán zo dňa 12. 04. 1988, existencia žaloby, ktorú podali žalovaní sp. zn. 7C/255/1992, Žiadosť zo dňa 30. 11. 1987, ktorou žalovaný 1./ požiadal Obvodný národný výbor Bratislava I o udelenie súhlasu s reálnou deľbou pozemku parc. č. XXXX/XX, parc.č. XXXX/X a reálnou deľbou dvoj domu parc. č. XXXX/XX a parc. č. XXXX/XX, s tým, že obidve polovice nehnuteľností by mali byť rovnaké. Žalovaných obranu spočívajúcu v tvrdení, že neužívajú nijakú výmeru nad rámec ich spoluvlastníckeho podielu, respektíve, že nebolo preukázané, či a akú výmeru užívajú nad rámec ich spoluvlastníckeho podielu vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú a účelovú. Napokon samotným znaleckým posudkom ako aj geometrickými plánmi bolo jednoznačne preukázané, že žalovaní výlučne užívajú väčšiu výmeru ako je ich spoluvlastnícky podiel.

1.3. Ako nedôvodnú vyhodnotil prvoinštančný súd aj obranu žalovaných, že žalobkyňa nepreukázala samotnú výšku náhrady za užívanie časti pozemku vzhľadom na lokalitu a možnosť ich využitia. Uvedená výška bola nesporne určená znaleckým posudkom I. W. Č.. X/XXXX, ktorý na pojednávaní vyvrátil námietku žalovaných, že predmetný pozemok nie je záhradou, ale stavebným pozemkom. Z uvedených dôvodov súd nemohol prihliadnuť ani na odborné vyjadrenie, v zmysle ktorého bola stanovená cena za prenájom záhrady v rozpätí 0,15-3 €á za m²/mesiac, nakoľko sa táto cena týkala iného druhu pozemku ako pozemku, ktorý je predmetom konania.

1.4. Rovnako obranu žalovaných, že nárok je vo vzťahu k prvému výroku z roku 2008 premlčaný vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Žalobca sa plnenia domáhal vo výške 2.540,- € za obdobie roka 2008, od 01. 01. 2008 do 31. 12. 2008. Žaloba bola podaná dňa 29. 12. 2010. Následne upravil podaním došlým súdu dňa 29. 06. 2015 v spojení s podaním došlým súdu dňa 11. 03. 2016 petiť tak, že za uvedené obdobie žiadal zaplatiť sumu vo výške 818,08 € spolu s úrokom z omeškania. Z uvedeného vyplýva, že neskorším podaním nedošlo k zmene žaloby jej rozšírením, ale naopak, že čiastočne zobral žalobu späť. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť ani k premlčaniu, keďže svoj nárok za rok 2008 uplatnila žalobkyňa dňa 29. 12. 2010, teda pred uplynutím 3 ročnej premlčacej lehoty. Pokiaľ aj neskôr došlo k rozšíreniu nároku toto sa týkalo období rokov 2014 a 2015, ktoré boli nepochybne uplatnené v trojročnej premlčacej lehote.

1.5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní sú v danom prípade povinní nahradiť žalobkyni primeranú náhradu za užívanie časti pozemku o rozlohe 12,5 m² za rok 2008,2014,2015, vzhľadom na lokalitu a možnosť jeho využitia ako stavebného pozemku určeného na výstavbu rodinného domu a zriadenie príslušného nádvoria a úžitkovej náhrady, preto za rok 2008 uložil povinnosť zaplatiť náhradu vo výške 524, 41 €, za rok 2014 náhradu vo výške 524,41 € a za rok 2015 náhradu vo výške 524,41 €. Súd pri stanovení výšky náhrady vychádzal zo znalcom vypočítanej nájomnej sadzby 41,953€/m²/rok určenej vzhľadom na lokalitu a možnosť využitia pozemku za užívanie stavebného pozemku určeného na výstavbu rodinného domu a zriadenie príslušného nádvoria a úžitkovej náhrady. Vo zvyšku súd žalobu zamietol nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že žalovaní užívajú o 19,5 m² väčšiu výmeru ako je ich spoluvlastnícky podiel.

1.6. Žalovaní sa dostali s plnením dlhu do omeškania, preto súd prvej inštancie žalobkyni priznal úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s Nar. Vlády č. 87/1995 Z.z.. Za rok 2008 odo dňa 08. 02. 2011. Žalovaným bola žaloba doručená dňa 07. 02. 2011, teda dňom nasledujúcim sa teda dostali do omeškania s plnením dlžnej sumy (porovnaj aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/250/2014). Nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že žalovaní vyzvala skôr na zaplatenie žalovanej sumy pred 31. 12. 2008 a ani skôr ako doručením žaloby vo zvyšku k uplatnenému úroku z omeškania za rok 2008 jej návrh zamietol. Ku dňu 08. 02. 2011 bola výška úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne preto súd uplatnený nárok vo vzťahu k úrokom z omeškania za rok 2008 zamietol. Za rok 2014 a 2015 odo dňa 05. 04. 2016. Žalovaným bola zmena žaloby doručená dňa 04. 04. 2016, teda dňom nasledujúcim sa teda dostali do omeškania s plnením dlžnej sumy. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že žalovaní vyzvala skôr na zaplatenie žalovanej sumy pred 04. 04. 2016 vo zvyšku k uplatnenému úroku z omeškania za rok 2014 a 2015 jej návrh zamietol. Ku dňu 04. 04. 2016 bola výška úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne preto súd uplatnený nárok vo vzťahu k úrokom z omeškania za rok 2014, 2015 zamietol.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalobkyňa mala v konaní úspech v rozsahu 1.573,24 € a neúspech mala v rozsahu 881,01 €. Naopak žalovaní mali v konaní úspech v rozsahu 881,01 € a neúspech v rozsahu 1.573,24 €. V konaní bola žalobkyňa úspešná v percentuálnom vyjadrení 64 % a neúspešná v rozsahu 36 %. Súd teda posúdil pomer úspechu a neúspechu v konaní a dospel k záveru, že žalobkyňa mala voči žalovaným v konaní úspech v rozsahu 28 %.

1.8. Nakoľko bola žalobkyňa v konaní v rozsahu 36 % neúspešná, v uvedenom rozsahu má povinnosť nahradiť štátu trovy konania, ktoré mu vznikli z dôvodu, že štát uhradil zo štátnych prostriedkov trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním. Nakoľko boli žalovaní v konaní v rozsahu 64 % neúspešní, v uvedenom rozsahu majú povinnosť nahradiť štátu trovy konania, ktoré mu vznikli z dôvodu, že štát uhradil zo štátnych prostriedkov trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním.

2. Rozsudok odvolaním v zákonom stanovenej lehote napadli žalovaní vytykajúc súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná výmera v rozsahu v akom užívajú žalovaní spoločný pozemok nad rámec ich spoluvlastníckeho pomeru, keďže jednotlivé geometrické plány uvádzajú rôzne výmery parciel. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že žalovaní užívajú zo spoločného pozemku o 22m² viac ako im prislúcha. Podľa geometrického plánu z roku 1988 sa uvádza, že užívajú o 19,5m² viac ako je ich podiel v matematickom vyčíslení. Podľa geometrického plánu z roku 2013 vyplýva, že žalovaní užívajú výmeru o XX,Xm² väčšiu výmeru ako je ich podiel. Súd prvej inštancie nezodpovedal pre celý súdny spor najdôležitejšiu otázku a to kto postavil plot a nastolil režim rozdeleného užívania pozemku. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že žalovaní výlučne užívajú niektorú časť spoločného pozemku respektíve, že žalobkyňa nemôže užívať spoločný pozemok v rozsahu, ktorý jej vyplýva z výšky spoluvlastníckeho podielu. Rozdielnosť v kvalite a hodnote časti pozemku v prospech častí pozemku žalobkyne potvrdzuje, že žalobkyne neprináleží žiadna náhrada s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 184/2010. Súd pri určení výšky vychádzal výlučne zo znaleckého posudku I.. T. W., ktorý určil cenu nájmu pozemku za rok na 41,953 € za m² pričom vychádzal z nepresných informácií o pozemku a to, že sa jedná o stavebný pozemok, ktorý znalec ohodnotil ako celok. Nevzal do úvahy, že priamo uprostred pozemku stojí rodinný dom s dvoma bytmi, pristupoval k nemu ako ku prázdnomu pozemku. Žalovaní namietali aj premlčanie nároku, keďže z obsahu pôvodnej žaloby vyplýva, že žalobkyňa uplatnila žalobou zo dňa 29.12.2010 škodu od 1.1.2009 spolu s úrokom z omeškania. V ďalšom podaní zo dňa 11.3.2016 uplatnila peňažnú sumu za rok 2008, rok 2014 a 2015 a preto je zjavné, že zaplatenie peňažnej sumy za rok 2008 je premlčaný nárok. Ďalej namietali nedostatok aktívnej legitímácie, keďže žalobkyňa v roku 2015 previedla časť svojho spoluvlastníckeho podielu na Š.A. L. a L. L., každého v podiele 1/8. Z uvedených dôvodov navrhli aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne, alternatívne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti na ďalšie konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaných písomne nevyjadřila.

4. Súd prvej inštancie opravným uznesením č.k. 19C/5/2011-347 zo dňa 30. januára 2019 s poukazom na ustanovenie § 224 C.s.p. opravil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 19C/5/2011-311 zo dňa 28.10.2016 v časti dátumu vyhlásenia rozsudku, ktorý má správne znieť 28.11.2016.

5. Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 9.1.2019 rozšířila žalobu o plnenie aj za rok 2016, 2017 a 2018 spolu s úrokom z omeškania a založila do spisu vznesenie obvinenia zo dňa 31.5.2017.

5.1. Odvolací súd podanie žalobkyne zo dňa 9.1. 2019 posudzujúc v zmysle § 124 ods. 1 C.s.p. podľa obsahu vyhodnotil ako zmenu žaloby.

5.2. Podľa § 378 ods. 1 C.s.p. na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

5.3. Podľa § 371 C.s.p. žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

5.4. S poukazom na vyššie uvedené a citované ustanovenie § § 371 C.s.p. odvolací súd žiadosti žalobkyne o zmenu žaloby spôsobom uvedeným v jej podaní zo dňa 9.1.2019 nevyhovел a rozhodol tak, že zmenu žaloby nepripúšťa.

6. Následne Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že dospel k záveru, že odvolanie žalovaných treba čiastočne odmietnuť (v časti výroku II.) a vo zvyšku odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

7. Žalovaní sa odvolali voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a svojim odvolaním tak napadli aj výrok II, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol.

7.1. Podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

7.2. Civilný sporový poriadok v § 359 výslovne priznáva právo podať odvolanie iba tej strane sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či je určité rozhodnutie v prospech alebo neprospech strany, je porovnanie posledného procesného návrhu žalobcu v konaní s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo napadnuté odvolaním. V zásade platí, že pokiaľ výrokom bolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, takéto rozhodnutie sa považuje za vydané v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného. V dôsledku toho subjektom oprávneným podať odvolanie je žalovaný a nie žalobca. Ak naopak výrokom nebolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, je žalobca. Žalobca je v takomto prípade subjektom oprávneným podať odvolanie.

7.3. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nakoľko súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, žalovaní 1./2./ neboli v zmysle § 359 C.s.p. oprávnení podať odvolanie aj voči zamietajúcemu výroku rozsudku, nakoľko nejde o rozhodnutie vydané v ich neprospech. Odvolací súd ich odvolanie preto musel v tejto časti výrok II.) ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

8. Odvolací súd následne dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, vyčerpávajúcim spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o čiastočnej dôvodnosti žaloby v odseku 25. - 32. napadnutého rozsudku zrozumiteľne vysvetlil. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu súd prvej inštancie zodpovedal, prečo bolo žalobe čiastočne vyhovené. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd nemá čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových a na jeho podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie (§387 ods. 2 C.s.p.).

9. Žalovaní v odvolaní zotrvali na svojej argumentácii prezentovanej pred súdom prvej inštancie. Primárne namietali, že neužívajú žiadnu výmeru nadržamec ich spoluvlastníckeho podielu, respektíve, že nebolo preukázané, či a akú výmeru užívajú nadržamec ich spoluvlastníckeho podielu, s argumentáciou ktorou sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal a ním prijatý záver obsiahnutý v bode 25. a 28. napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za plne vyčerpávajúci. Tvrdenie žalovaných vzhľadom na vzájomnú korešpondenciu, znalecký posudok I.. W., ako aj obsah žaloby podanej žalovanými na Obvodnom súde Bratislava I sp.zn. 7C/255/1992 je nutné vyhodnotiť akú účelového charakteru, s úmyslom vyhnúť sa plneniu.

10. Odvolacia námietka žalovaných smerovala aj k nesprávne určenej výške primeranej náhrady za užívanie pozemku, keď namietali, že súd vychádzal výlučne zo znaleckého posudku I.. W. a neprihliadol na odborné vyjadrenie Realitnej únie SR zo dňa 17.10. 2016. Odborné vyjadrenie sa týkalo rozpätia cien za užívanie záhrady, ktorú nemožno pojmovo zamieňať s pozemkom, ktorý je nutné brať do úvahy ako neoddeliteľný celok, o aký druh sa v súdnej veci pri rešpektovaní záväzných regulatívov územného plánu jedná, s charakterom ktorým sa znalec I.. W. vyčerpávajúco vysporiadal. Žalovaní napriek nesúhlasu so závermi I.. W., vedomí si že tento dôkaz oslabil ich skutkové tvrdenie, nepredložili žiaden dôkaz, ktorým by toto tvrdenie vyvrátili. Pokiaľ žalovaní oponovali záverom znalca zaťažovalo ich bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany možnosť, ktorú nevyužili. Za popretie skutkových tvrdení nemožno považovať predložený jediný dôkaz na ktorom založili svoju obranu (odborné vyjadrenie Realitnej únie), keďže toto vyjadrenie na závery znalca I.. W. nereagovalo. Nepriaznivé rozhodnutie pre žalovaných tak nie je spôsobené nesprávnym postupom súdu prvej inštancie, ale ich dôkaznou núdzou, ktorí relevantné dôkazy hodnoverným spôsobom nevyvrátili, hoci ich k tejto povinnosti podnecuje ust. § 151 ods. 2 C.s.p. z ktorého vyplýva, že stranu sporu zaťažuje bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany.

10.1. Ak teda súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého posudku I.. W. a jeho výpovede, vzájomnej korešpondencie a obsahu pripojených spisov z ktorých dôkazov vyplynulo, že žalovaní sú v danom prípade povinní nahradiť žalobkyňu primeranú náhradu za užívanie časti pozemku o rozlohe 12,5 m² za rok 2008, 2014, 2015, vzhľadom na lokalitu a možnosť jeho využitia ako stavebného pozemku určeného na výstavbu rodinného domu a zriadenie príslušného nádvoria a úžitkovej náhrady vo výške 41,953€/m² /rok je nutné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne.

11. Vecne správne vyhodnotil súd prvej inštancie aj námietku premlčania v dôsledku čoho nie je potrebné tento správny právny záver bližšie vyargumentovať, pretože by odvolací súd iba skĺzol k neúčelnému zdôvodňovaniu.

12. Žalovaní v odvolaní namietali aktívnu legitímáciu z dôvodu, že žalobkyňa v roku 2015 previedla časť svojho spoluvlastníckeho podielu na Š. L. a L. L.P.S., každého v podiele 1/8. Na tento nový dôkaz odvolací súd neprihliadol, keďže sa podľa jeho názoru jedná o neprípustnú novotu v odvolacom

konaní podľa § 366 Cs.p. Podľa v súčasnosti platného a účinného Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje konanie pred súdmi v civilných veciach, tak nové návrhy na vykonanie dôkazov predstavujú tzv. novotu v odvolacom konaní podľa § 366 C.s.p., ktorej uplatnenie má súvis s koncentráciou konania podľa § 154 C.s.p., ktorý stanovuje, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, medzi ktoré patria podľa § 149 C.s.p. aj nové návrhy na vykonanie dôkazov, možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Uvedené prostriedky, ak neboli použité do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, možno v zmysle citovaného ustanovenia § 366 C.s.p., v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ďalšie prostriedky procesnej obrany žalovaných t.j. nové návrhy na vykonanie dôkazov by prichádzali do úvahy v zmysle písm. d) citovaného ustanovenia a je nesporné, že tieto prostriedky procesnej obrany, keďže sa jedná o skutočnosť z roku 2015 mohli žalovaní namietat počas konania na súde prvej inštancie, k čomu ale nedošlo. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní boli poučení o procesných právach a povinnostiach vrátane koncentrácie konania a rovnako zo Zápisnice o pojednávaní dňa 31.10. 2016 (č.l. 310 spisu) vyplýva, že nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a aktívnu legitimitáciu žalobkyne dovtedy nespochybnili. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbanlivosti, čo je aj daný prípad a preto odvolací súd na tento nový prostriedok procesnej obrany, t.j. na nový dôkaz predložený v odvolacom konaní neprihliadol.

12.1. Ak by aj odvolací súd nový návrh na vykonanie dôkazu vykonal, nebol by spôsobilý prívodiť žalovaným iné právne posúdenie veci. Totiž, v prípade aktívnej solidarity môže ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov - bez ohľadu na veľkosť svojho spoluvlastníckeho podielu - požadovať od tretích osôb celé plnenie týkajúce sa spoločnej veci. Dlžník sa riadnym a včasným poskytnutím celého plnenia len jednému zo spoluvlastníkov zbaví svojho záväzku voči všetkým ostatným spoluvlastníkom. Vnútorne pomery medzi spoluvlastníkmi ako spoluveriteľmi sa riadia právnym vzťahom na základe solidarity spoluvlastníkov (pomer podielových spoluvlastníkov, podľa zmluvy o združení a pod.). Tento ich základný právny vzťah je rozhodujúci pre posúdenie, či spoluvlastník ako solidárny veriteľ, ktorý prijal celé plnenie, má povinnosť vydať ostatným podiely na nich pripadajúce alebo inak sa s nimi vysporiadať. Ak jeden z podielových spoluvlastníkov prijal viac, než zodpovedá jeho podielu na spoločnej veci, je povinný sa vysporiadať s ostatnými spoluvlastníkmi podľa veľkosti ich podielov (pokiaľ neexistuje medzi nimi iná dohoda).

12.2. Pasívna a aktívna solidarita sa nevzťahuje na prípady, keď spoločnú vec užíva len niektorý zo spoluvlastníkov (niektorí spoluvlastníci), príp. keď niektorý zo spoluvlastníkov umožní tretej osobe užívanie veci za odplatu. V takom prípade je dotknutý spoluvlastník povinný sa s ostatnými spoluvlastníkmi vysporiadať. Nároky z takéhoto „nadužívania“ spoločnej veci majú právny základ v bezdôvodnom obohatení „nadužívajúceho“ spoluvlastníka. Možno ich uplatniť iba vo vzťahu medzi spoluvlastníkmi a priamo sa netýkajú tretej osoby, ktorá užíva spoločnú vec alebo jej časť so súhlasom dotknutého spoluvlastníka. Keďže však dokazovanie v tomto smere v konaní pred súdom prvej inštancie vykonané nebolo, z obsahu spisu nemožno zistiť ktorý z nových spoluvlastníkov a v akom rozsahu užíva/ neužíva nehnuteľnosť, platí v plnom, že na novooznačený dôkaz nemožno prihliadnuť.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 19C/5/2011-347 zo dňa 30. januára 2019 v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny vo veci samej (výrok I.) potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok III.) a výroku o náhrade trov konania štátu (výrok IV., V.).

13.1. O náhrade trov konania súd prvej inštancie správne rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. keď skúmal úspech strán sporu v časti vyhovenia a zamietnutia žaloby a rovnako správne potom určil pomer úspechu žalobkyne v konaní vo výške 28 %. Vzhľadom na neúspech žalobkyne v konaní vo výške 36% a neúspech žalovaných 1./,2./ vo výške 64% týchto v tomto rozsahu správne zaviazal k povinnosti nahraďiť štátu trovy konania, ktoré mu vznikli ešte za účinnosti O.s.p. z dôvodu, že štát uhradil zo štátnych prostriedkov trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a analogicky aj podľa § 256 ods. 1 C.s.p.. Civilný sporový poriadok nemá osobitnú úpravu pre rozhodovania o trovách konania v prípade odmietnutia odvolania, ustanovenie o náhrade trov konania v prípade zastavenia konania (§ 256 ods. 1 C.s.p.) upravuje situáciu najbližšiu odmietnutiu podania (odvolací súd vec meritorne neprejednal). Žalobkyni teda vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v časti, v ktorej bolo odvolanie žalovaných 1./,2./ odmietnuté, nakoľko žalovaní podaním odvolania proti výroku, voči ktorému neboli oprávnený odvolať sa, procesne zaviniť, že sa ich odvolanie

muselo odmietnuť. Vo veci samej bola v odvolacom konaní plne úspešná znovu žalobkyňa, preto jej voči žalovaným 1./2./ vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).